

brevi devénit, ut in re-
rum divinárum contem-
platióne defixus, a terra
aliquándo sublimis ele-
varétur : quod illi sacrifi-
cánti coram pópuli mul-
titudine aliquóties evé-
nit. Has ánimi delicias
magnis sui córporis cru-
ciátibus merebátur. Nam
interdícito sibi, non carnis
solum et vini, sed panis
quoque tríticei usu, vílibus
cibis vesci sólitus, per bí-
duum subinde triduúm-
que omni prorsus alimén-
to abstínuit. Féreis in se
flagéllis ita sæviit, ut sæpe
copiósó cruóre difflúeret ;
somnum brevíssimum hu-
mi jacens carpébat.

R. Honéstum fecit illum
Dóminus, et custodivit
eum ab inimícis, et a sedu-
ctóribus tutávit illum :
* Et dedit illi claritátem
æternam. **V.** Justum de-
dúxit Dóminus per vias
rectas, et osténdit illi re-
gnum Dei. — Et.

Lectio v.

Vitæ austeritáte ac
sanctitáte apostólico
múneri jam matúrus, cum
Joánes tertius Lusitánia
rex áliquot nascéntis so-
cietátis viros a Paulo tér-
tio pro Indiis postuláset ;
sancti Ignátii hortátu, ab

eódem Pontífice ad tan-
tum opus cum apostólici
núntii potestáte deligitur.
Eo appúlsus, íllico variá-
rum géntium difficíllimis
et váriis linguis divínitus
instrúctus apparuit. Quin
eum quándóque único
idiómate ad divérsas gen-
tes concionántem, una-
quæque sua lingua lo-
quéntem audívit. Provin-
cias innúmeras pédibus
semper, et sæpe nudis,
peragrávit. Fidem Japóni-
a, et sex áliis regiónibus
invéxit. Multa centéna hó-
minum míllia ad Christum
in Indiis convértit : ma-
gnósque príncipes, regés-
que complúres sacro fonte
expiávit. Et cum tam ma-
gna pro Deo ágeret, ea
erat humilitáte, ut sancto
Ignátio, tunc præposito
suo, flexis génibus scrí-
beret.

R. Amávit eum Dómi-
nus, et ornávit eum : sto-
lam glóriæ índuit eum,
* Et ad portas paradísi
coronávit eum. **V.** Índuit
eum Dóminus lorícam fi-
dei, et ornávit eum. — Et.

Lectio vi.

Hunc dilatánda Evan-
gélii ardórem multi-
túdine et excelléntia mira-
culórum Dóminus roborá-

vit. Cæco visum réddidit.
Tantum marinæ aquæ
signo crucis convértit in
dulcem, quantum quin-
géntis vectóribus, qui siti
adigebántur ad mortem,
diu suffécit : qua in várias
quoque regiónés asportá-
ta, ægri plúrimi súbito
curáti sunt. Plures mór-
tuos revocávit ad vitam,
inter quos pridie sepúltum
éruí jussum e túmulo sus-
citávit, duósque álios,
dum efferréntur, appre-
hénsa eórum manu, pa-
réntibus e féretro vivos
restítuit. Prophetiæ spi-
ritu passim afflátus, plú-
rima et loco et témpore
remotíssima enuntiávit.
Demum in Sanciano Si-
nárú insula, die secúnda
Decémbris, óbiit plenus
méritis, laboribúsq; con-
fécus. Demórtui cadáver
viva calce per multos
menses bis óbrutum, sed
pénitus incorruptum, odó-
re et ságuine manávit :
et ubi Malacam delátum
est, pestem sævíssimam
conféstim exstinxit. Dénique
ubique terrárum no-
vis maximisque fulgén-
tem miraculis, Gregórius
decimusquintus Sanctis
ascrípsit.

R. Iste homo. [105]

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii
secúndum Marcum.

Lectio vii. Cap. xvj. c

IN illo témpore : Dixit
Jesus discíplis suis :
Eúntes in mundum uni-
vérsum prædicáte Evan-
gélium omni creatúre. Et
réliqua.

Homília sancti Gregórii
Papæ.

**Homilia xxix. in Evange-
lia, post initium.**

Gotest omnis creatú-
ræ nómine omnis
nátio Géntium de-
signári. Ante enim dictum
fúerat, In viam Géntium
ne abiéritis : nunc autem
dicitur, Prædicáte omni
creatúre : ut scélicet prius
a Judæa Apostolórum re-
púlta prædicatio tunc no-
bis in adjutórium fieret,
cum hanc illa ad damna-
tiónis suæ testimónium
superba repulisset. Sed
cum discíulos ad prædi-
candum Véritas mittit,
quid áliud in mundo facit,
nisi grana séminis spar-
git? Et pauca grana mit-
tit in sémine, ut multárum
mæssium fruges recipiat
ex nostra fide.

R. Iste est qui ante Deum
magnas virtútes operátus

est, et de omni corde suo laudávit Dóminum: * Ipse intercédát pro peccátis ómnium populórum. *℟.* Ecce homo sine queréla, verus Dei cultor, ábstinens se ab omni ópere malo, et pérmanens in innocéntia sua. — Ipse.

Lectio viij.

Nequé etenim in univérso mundo tanta fidélium messis exsúrgeret, si de manu Dómini super rationálem terram illa elécta grana prædicántium non venissent. Séquitur: Qui crediderit et baptizátus fúerit, salvus erit: qui vero non crediderit, condemnábitur. Fortásse unusquisque apud semetípsum dicat: Ego jam credidi, salvus ero. Verum dicit, si fidem opéribus tenet. Vera etenim fides est, quæ in hoc quod verbis dicit, móribus non contradícit. Hinc est enim quod de quibúsdam falsis fidélibus Paulus dicit: Qui confiténtur se nosse Deum, factis autem negant.

℟. Sint lumbi vestri præcincti, et lucérnæ ardéntes in má nibus vestris: * Et vos símiles homínibus expectántibus dóminum

suum, quando revertátur a nuptiis. *℟.* Vigiláte ergo, quia nescítis qua hora Dóminus vester ventúrus sit. — Et vos. *Gloria Patri.* Et vos.

Lectio ix.

Signa autem eos qui creditúri sunt, hæc sequéntur: In nómine meo dæmónia ejíciant, linguis loquéntur novis, serpéntes tollent; et si mortíferum quid bíberint, non eis nocébit; super ægros manus impónent, et bene habébunt. Numquídnam, fratres mei, quia ista signa non fácitis, mínime creditis? Sed hæc necessariá in exórdio Ecclésiæ fuérunt. Ut enim ad fidem crésce-ret multitúdo credéntium, miraculis fúerat nutriéndam. Quia et nos, cum arbústa plantámus, tám diu eis aquam infúndimus, quó-usque ea in terra jam coluísse videámus: et si semel radicem fixerint, irrigátio cessábit. Hinc est enim quod Paulus dicit: Linguae in signum sunt, non fidélibus, sed infidélibus.

Te Deum laudámus. 20.

In Laud. fit Comm. Ferie.

Vesperæ a Capitulo de sequenti.

DIE IV. DECEMBRIS.

S. Petri Chrysologi

Episc. Conf. et Eccl. Doct.
Duplex.

Omnia de Comm. Conf. Pont. [70] præter sequentia. (m. t. v.)

In utrisque Vesperis ad Magnif. Aña. O Doctor óptime, Ecclésiæ sanctæ lumen, beáte Petre Chrysóloge, divínæ legis amátor, deprecáre pro nobis Fílium Dei.

℟. Amávit eum.

Oratio.

DEus, qui beátum Petrum Chrysólogum Doctórem egrégium, divínus præmonstrátum, ad regéndam et instruéndam Ecclésiám tuam éligi voluísti: præsta quæsumus, ut quem Doctórem vitæ habúimus in terris, intercessórem habére mereámur in cœlis. Per Dóminum nostrum.

Et fit Commem. præcedentis, Aña. Hic vir despiciens mundum et terréna, triúmphans, divítias cœlo cóndidit ore, manu.

℟. Justum dedúxit.

Postea Ferie Adventus.

Postremo S. Barbaræ Virg. et Mart. Aña. Veni

sponsa Christi, áccipe corónam, quam tibi Dóminus præparávit in ætérnum.

℟. Spécie tua.

Oratio.

DEus, qui inter cetera poténtiæ tuæ miracula étiam in sexu frágili victóriam martyrii contulísti: concéde propítius, ut qui beátæ Bárbaræ Virginis et Mártyris tuæ natalítia cólimus, per ejus ad te exémpla gradiámur. Per Dóminum.

In j. Noct. Lect. Fidélis sermo. de Communi. [73]

In II. Nocturno.

Lectio iv.

QUETUS, qui ob áureamejus eloquéntiam Chrysólogi cognómen adeptus est, Foro Cornélii in Æmília honestis paréntibus natus, a prima ætáte ánimus ad religiónum adjúciens, Cornélius Románo, tunc ejúsdem urbis Cornéliénsis Epísopo, óperam dedit: a quo étiam, sciéntia et vitæ sanctitáte cum brevi profecisset, Diáconus creátus est. Postmodum cónfigit ut Ravennátes ob mortem Archipræsulis sui álium (ut moris erat) ab eis elé-

ctum Romam ad sanctum Xystum Papam tertium pro confirmatiōe miserint una cum legatis suis, et cum praedicto Cornelio, qui eundem Levitam secum perdūxit. Interim sanctus Petrus Apóstolus, et Martyr Apollinaris summo Pontífici in somnis apparuerunt, mediūque habentes hunc juvenem, jussērunt, ut illum, et non alium, in Archiepiscopum Ravennae crearet. Hinc Póntifex, mox ut vidit Petrum, cognovit eum a Dómino Deo praeléctum : propterea, rejecto illo, quem ipsi offerēbant, hunc solum, anno Christi quadringentesimo trigésimo tertio, illi metropolitānæ praefecit Ecclesiā. Quod cum legati Ravennatenses aegre ferrent, audita visiōe, divinae voluntati libenter acquiescentes, novum Archiepiscopum máxima cum reverentia susceperunt.

✠. Inveni David servum meum, oleo sancto meo unxi eum : * Manus enim mea auxiliabitur ei. ✠. Nihil proficiet inimicus in eo, et filius iniquitatis non nocēbit ei. — Manus.

Lectio II.

Petrus igitur, licet in vltus, in Archipraesulem consecratus, Ravennam deducitur : ubi a Valentiniāno imperatore, et a Galla Placidia ejus matre, ac ab univēso populo máxima laetitia excēptus est. Et ille ab eis id unum petere dixit, ut quando tantum oneris pro ipsorum salute subire non recusavit, studerent ipsi monitis suis obtemperare, divinisque praecēptis non obsistere. Duorum sanctorum tunc ibi defunctorum corpora optimis unguentis condita sepelivit, Barbatiani videlicet Presbyteri, et Germani Antissiodorensis Episcopi; cujus etiam cucullam et cilicium sibi vindicavit in hereditatem. Projectum, et Marcellinum in Episcopos ordinavit. In Classe fontem exstruxit magnitudinis vere admirabilis, et templum quaedam magnifica aedificavit tum beato Andree Apóstolo, tum aliis Sanctis. Ludos ab hominibus personatis cum variis saltationibus Kalendis Januarii fieri solitos concione cohibuit acerrima : ubi

inter alia illud praclare dixit : Qui joculari voluerit cum diabolo, non poterit gaudere cum Christo. Jussu sancti Leonis Papae primi scripsit postea ad Chalcedonense concilium adversus haeresim Eutycheus. Respondit praeterea ad Eutychem ipsum et alia epistola, quae eidem concilio in novis editionibus praefixa, et in annales ecclesiasticos relata fuit.

✠. Posui adjutorium super potentem, et exaltavi electum de plebe mea : * Manus enim mea auxiliabitur ei. ✠. Inveni David servum meum, oleo sancto meo unxi eum. — Manus.

Lectio III.

DUM publice sermones haberet ad populum, adeo vehementer erat in dicendo, ut praenimio ardore vox illi interdum defecerit : sicut contigit in concione mulieris haemorrhoeae. Unde Ravennates commoti, tot lacrymis, clamoribus, et orationibus locum repleverunt, ut postea ipse gratias ageret Deo, quod in lucrum amoris verterit damnum ejusdem sermonis. Cum tandem annos circiter decem et octo eam Ec-

clesiam sanctissime rexisset, laborum suorum finem adesse divinitus praenoscens, in patriam se contulit. Ubi sancti Cassiani templum ingressus, magnum diadema aureum, gemmis distinctum pretiosissimis offerens, super altare majus posuit, necnon aureum craterem et patenam argenteam, quam tum rabidi canis morsus, tum febres sanare saepius expertum est, aqua inde demissa. Ex tunc Ravennates, qui eundem secuti fuerant, dimisit, admonens, ut in eligendo optimo pastore invigilarent attente. Mox Deum humiliter precatus, et sanctum Cassianum patronum, ut benigne animam ejus exciperet, tertio Nonas Decembris placide ex hac vita migravit, anno Domini circiter quadringentesimo quinquagesimo. Sacrum illius corpus communi totius civitatis fletu ac pietate, prope corpus ejusdem sancti Cassiani honorifice conditum nostris etiam temporibus religiose colitur : cujus tamen brachium, auro et gemmis ornatum, Ravennam de-

látum, in Ursiána æde venerátur. *R.* Iste. [78]

In iij. Nocturno, Homil. Osténdit Dóminus. pro Doctoribus. [93]

In Laud. fit Commem. Feriæ, et S. Barbaræ Virg. et Mart. Aña. Simile est regnum cælórum hómini negotiátóri quærénti bonas margarítas : invénta una pretiósa, dedit ómnia sua, et comparávit eam.

V. Diffúsa est.

Oratio ut supra. 527.

In Vesperis fit Commem. Feriæ et simplicis, ut infra.

DIE V. DECEMBRIS.

S. Sabbæ

Abbatis Commemoratio. In Vesp. Aña. Similábo eum viro sapiénti, qui ædificávit domum suam supra petram. *V.* Amávit.

Oratio.

INtercessio nos, quæsumus Dómine, beáti Sabbæ Abbátis comméndet : ut quod nostris méritis non valémus, ejus patrocínio assequámur. Per Dóminum.

In Laud. Aña. Euge serve bone et fidélis, quia in pauca fuísti fidélis, supra multa te constitúam : intra in gáudium Dómini tui.

V. Justum dedúxit.

DIE VI. DECEMBRIS.

S. Nicolai

Episc. et Conf. Duplex. Omnia de Comm. Conf. Pont. [70] præter sequentia. (m. t. v.)

Oratio.

DEus, qui beátum Nicoláum Pontíficem innúmeris decorásti miráculis : tríbe quæsumus, ut ejus méritis et précibus, a gehénnæ incendiis liberémur. Per Dóminum.

Fit Commem. Feriæ.

In j. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iij.

Nicoláum, illústri loco Pátaræ in Lycia natum, paréntes a Deo précibus impetrárun. Cujus viri sanctitas, quanta futúra esset, jam ab incunábilibus apparuit. Nam infans, cum réliquos dies lac nutricis frequens sugeret, quarta et sexta feria semel dumtaxat, idque vésperi sugébat : quam jejúnii consuetúdinem in réliqua vita semper tenuit. Adoléscens paréntibus orbátus, facultates suas pauperibus distribuit. Cujus illud insigne est christiánæ benignitátis exemplum ; quod cum ejus ci-

vis egens tres filias jam núbiles in matrimónio collocáre non posset, earúmque pudicitiam prostituere cogitáret ; re cónigita, Nicoláus noctu per fenéstram tantum pecúniæ in ejus domum injéct, quantum unius virginitatis doti satis esset : quod cum iterum et tertio fecisset, tres illæ virgines honestis viris in matrimónium datæ sunt.

R. Inveni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum : *Manus enim mea auxiliábitur ei. *V.* Nihil proficiet inimicus in eo, et filius iniquitatis non nocébit ei. — Manus.

Lectio v.

CUM vero se totum Deo dedisset, in Palæstinam proféctus est, ut loca sancta víseret, et præsens venerarétur. Qua in peregrinátione navem conscéndens seréno cælo, et tranquillo mari, horribilem nautis tempestátem prædixit : moxque ortam, cum essent omnes in summo periculo, orans mirabiliter sedávit. Unde cum domum revérsus singularis sanctitátis ómnibus documenta præbéret ; Dei admónitu Myram, quæ

Lyciæ metrópolis erat, venit : quo témpore ejus urbis Episcopo mórtuo, provinciáles Episcopi de successóre deligéndo consultábant. Itaque in ea deliberátione divinitus admóniti sunt, ut eum eligerent, qui postridie mane primus in Ecclésiám ingrederétur, Nicoláus nómine. Qua observátione adhíbita, in ecclésiæ jánuá deprehénsus est Nicoláus, et summo ómnium consensu Myræ Episcopus créatur. In episcopátu castitátem, quam semper colúerat, gravitátem, oratiónis assiduitátem, virginitatis abstinentiam, liberalitátem, et hospitalitátem, in adhortádo mansuetúdinem, in reprehéndendo severitátem perpétuo adhibuit.

R. Pósuí adjutórium super poténtem, et exaltávi eléctum de plebe mea : *Manus enim mea auxiliábitur ei. *V.* Inveni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum. — Manus.

Lectio vij.

Viduis et órphanis pecúnia, consílio, ópera non defuit : opprésos ádeo sublevávit, ut étiam

tres tribunos, per calumniam a Constantino Augusto condemnatos, qui se propter famam ejus miraculorum orationibus longissime absenti commendarent, adhuc vivens, cum imperatori, minaciter eum terrens, apparuisset, liberaverit. Cum vero contra edictum Diocletiani et Maximiani christianae fidei veritatem Myrae praedicaret; ab imperatorum satellitibus comprehensus, et longissime abductus, in carcerem conjectus est: ubi fuit usque ad Constantinum imperatorem: cujus jussu ex custodia ereptus, Myram rediit. Mox ad Nicaenum concilium se contulit: ubi cum trecentis illis decem et octo Patribus Arianam haeresim condemnavit. Inde reversus ad episcopatum, non ita multo post, instante morte, suspiciens in caelum, cum Angelos sibi occurrentes intueretur, illo Psalmo pronuntiato, In te Domine speravi; usque ad eum locum, In manus tuas commendo spiritum meum; in caelestem patriam migravit. Ejus corpus Barium in Apulia translatum, ibi-

dem summa celebritate ac veneratione colitur.

R. Iste est. [78]

In iij. Nocturno, Homilia.

Lectio sancti Evangelii. de eodem Communi. [81]

In Laud. fit Commem. Feriae.

Vesperae a Capitulo de sequenti.

DIE VII. DECEMBRIS.

S. Ambrosii

Episc. Conf. et Eccl. Doct. Duplex.

Omnia de Comm. Conf. Pontif. [70] praeter sequentia. (m. t. v.)

In utrisque Vesperis ad Magnif. Aña. O Doctor

optime, Ecclesiae sanctae lumen, beate Ambrósii, divinae legis amator, deprecare pro nobis Filium Dei.

R. Amavit eum.

Oratio.

DEus, qui populo tuo aeternae salutis beatum Ambrósium ministrum tribuisti: praesta quaesumus, ut quem Doctorem vitae habuimus in terris, intercessorem habere mereamur in caelis. Per Dominum.

Deinde Comm. S. Nicolai. Aña. Amavit eum Dominus, et ornavit eum: stolam gloriae induit eum, et

ad portas paradisi coronavit eum.

R. Justum deduxit.

Postea de Feria.

In j. Noct. Lect. Fidelis sermo. de Communi. [73]

In II. Nocturno.

Lectio iii.

Ambrósii Episcopus Mediolanensis, Ambrósii civis Romani filius, patre Galliae praefecto natus est. In hujus infantis ore examen apud consedis dicitur: quae res divinam viri eloquentiam praemonstrabat. Romae liberalibus disciplinis eruditus est. Post a Probo praefecto, Liguriae et Aemiliae praepositus: unde postea ejusdem Probi jussu cum potestate Mediolanum venit: ubi, mortuo Auxentio Ariano Episcopo, populus de successore deligendo dissidabat. Quare Ambrósii, pro officii sui munere ecclesiam ingressus, ut commotam seditionem sedaret, cum multa de quiete et tranquillitate reipublicae praeclare dixisset, de repente puero Ambrósium Episcopum exclamante, universi populi vox erupit, Ambrósium Episcopum deposcentis.

R. Inveni David servum meum, oleo sancto meo unxi eum: * Manus enim mea auxiliabitur ei. *R.* Nihil proficiet inimicus in eo, et filius iniquitatis non nocēbit ei. — Manus.

Lectio v.

Recusante illo, et eorum precibus resistente, ardens populi studium ad Valentianum imperatorem delatum est: cui gratissimum fuit, a se delictos iudices ad sacerdotium postulari. Fuit id etiam Probo praefecto jucundum, qui Ambrósio proficiscenti quasi divins dixerat: Vade age, non ut iudex, sed ut Episcopus. Itaque cum ad populi desiderium imperatoris voluntas accederet, Ambrósiius baptizatus (erat enim catechumenus) sacrisque initiatus, ac servatis omnibus ex instituto Ecclesiae ordinum gradibus, octavo die, qui fuit septimo Idus Decembris, episcopale onus suscepit. Factus Episcopus, catholicam fidem et disciplinam ecclesiasticam acerrime defendit: multosque Arianos, et alios haereticos ad fidei veritatem convertit, in quibus clarissimum

Ecclésiæ lumen sanctum Augustinum Jesu Christo peperit.

℞. Pósi adiutorium super potentem, et exaltavi electum de plebe mea : * Manus enim mea auxiliabitur ei. ℞. Inveni David servum meum, oleo sancto meo unxi eum. — Manus.

Lectio vj.

GRatião imperatõre occiso, ad Máximum, ejus interfectõrem, legátus iterum profectus est : eoque pœnitentiam ágere recusante, se ab ejus communiõne semõvit. Theodósium imperatõrem, propter cædem Thessalonice factam, ingressu ecclésiæ prohibuit. Cui, cum ille David quoque regem adúlterum, et homicidam fuisset dixisset, respõdit Ambrósius : Qui secutus es errantem, séquere pœnitentem. Quare Theodósius sibi ab eo impõsitam publicam pœnitentiam humiliter egit. Ergo sanctus Episcopus pro Ecclésiã Dei máximis labõribus curisque perfunctus, multis libris etiã egrégie conscriptis; antequam in morbum incidere, mortis suæ diem prædixit. Ad quem ægrõtum Honorátus Verce-

lensis Episcopus, Dei voce ter admõnitus, accurrit, eique sanctum Dõmini corpus præbuit : quo ille sumpto, cõformatis in crucis similitudinem manibus, orans, animam Deo reddidit pridie Nonas Aprilis, annõ post Christum natum trecentésimo nonagésimo séptimo.

℞. Iste est. [78]

In III. Nocturno.

Lectio sancti Evangelii secundum Matthæum.

Lectio vij. Cap. v. b

IN illo tempore : Dixit Jesus discipulis suis : Vos estis sal terræ. Quod si sal evanuerit, in quo salietur? Et reliqua.

Homilia sancti Augustini Episcopi.

Lib. 1. de Serm. Domini in monte, cap. vj. tom. 4.

Stendit Dõminus, fatuos esse judicandos, qui temporalium bonõrum vel copiam sectantes, vel inopiam metuentes, amittunt æternam, quæ nec dari possunt ab hominibus nec auferri. Itaque si sal infatuatum fuerit, in quo salietur? Id est, si vos, per quos condiendi sunt quodammodo populi, metu

persecutionum temporalium amisistis regna cœlorum; qui erunt homines, per quos a vobis error auferatur, cum vos elegerit Deus, per quos errorem auferat ceterõrum?

℞. Amavit eum Dõminus, et ornavit eum : stolam gloriæ induit eum, * Et ad portas paradisi coronavit eum. ℞. Induit eum Dõminus lorica fidei, et ornavit eum. — Et.

Lectio viij.

ERgo ad nihilum valet sal infatuatum, nisi ut mittatur foras, et calcetur ab hominibus. Non itaque calcatur ab hominibus, qui patitur persecutionem : sed qui persecutionem timendo infatuatur. Calcari enim non potest nisi inferior : sed inferior non est, qui quamvis corpore multa in terra sustineat, corde tamen fixus in cœlo est.

℞. In medio Ecclésiæ aperuit os ejus, * Et implevit eum Dõminus spiritu sapientiæ et intellectus. ℞. Jucunditatem et exultationem thesauri-

zavit super eum. — Et. Glória Patri. Et.

Lectio ix.

VOS estis lumen mundi. Quomodo dixit superius sal terræ, sic nunc dicit lumen mundi. Nam neque superius ista terra accipienda est, quam pedibus corporeis calcamus : sed homines, qui in terra habitant, vel etiam peccatores, quorum condiendis et extinguendis putribus apostolicum salem Dõminus misit. Et hic mundum non cœlum et terram, sed homines, qui sunt in mundo, vel diligunt mundum, oportet intelligi, quibus illuminandis Apóstoli missi sunt. Non potest civitas abscondi super montem posita : id est, fundata super insignem magnamque justitiam, quam significat etiam ipse mons, in quo disputat Dõminus.

Tē Deum. 20.

In Laud. Comm. Ferie.

De Vigilia fit nihil, nisi in Missa.

Vesperæ de sequenti, Commem. Ferie tantum.

